

Sygn. akt V KK 243/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Tomczyk

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Patrycja Kotlarska

w sprawie **T. M.**

oskarżonego z art. 209 § 1a k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 30 lipca 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 18 lutego 2020 r., sygn. IV Ka (...),

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 4 grudnia 2019 r., sygn. II K (...) i umarzającego postępowanie,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego
rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G. .**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2019 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w G. uznał T. M. za winnego popełnienia czynu z art. 209 § 1a k.k. i wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując do wykonywania nieodpłatnej,

kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

We wniesionej apelacji, oskarżony podniósł zarzut obrazy art. 607e pkt 1-4 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie i osądzenie w sprawie o czyn z art. 209 § 1a k.k., który nie był objęty wnioskiem Europejskiego Nakazu Aresztowania, a także bez uzyskania zgody oskarżonego na zrzeczenie się zasady specjalności. W następstwie tego zarzutu skarżący wniósł o „(...) zbadanie ponownie sprawy i uchylenie wyroku (...)”

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 18 lutego 2020 r. w sprawie IV Ka (...), na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. i art. 596 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie.

Orzeczenie to zaskarżone zostało w całości na niekorzyść oskarżonego kasacją wniesioną przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w G.. Skarżący podniósł zarzut rażącego naruszenia prawa, tj. art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 607e § 1 k.p.k. poprzez stwierdzenie prawnej niedopuszczalności ścigania oskarżonego T. M. za przestępstwo kwalifikowane z art. 209 § 1a k.k., które nie stanowiło podstawy jego przekazania do Polski w wyniku Europejskiego Nakazu Aresztowania, z uwagi na brak zgody oskarżonego, przy jednoczesnym pominięciu uregulowań wyłączających stosowanie zasady specjalności określonych w art. 607 § 3 pkt 3 i 4 k.p.k., co skutkowało niezasadnym przyjęciem, iż w sprawie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. . do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację T. M. wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez prokuratora kasacja jest oczywiście zasadna, ponieważ zaskarżony wyrok zapadł w wyniku rażącej obrazy wskazanych w zarzucie przepisów prawa procesowego, co miało oczywisty i istotny wpływ tego orzeczenia.

Oskarżony T. M. został przekazany do Polski na podstawie Europejskiego Nakazu Aresztowania (dalej ENA) w sprawie II Kop (...), celem wykonania wyroku Sądu Rejonowego w G. . z dnia 11 czerwca 2014 r. w sprawie II K (...). W tym samym czasie w Prokuraturze Rejonowej w G. . prowadzone było postępowanie o

czyn z art. 209 § 1a k.k. (sygn. PR Ds (...)), które nie było objęte ENA. W ramach prowadzonego postępowania wobec oskarżonego nie stosowano środka polegającego na pozbawieniu wolności.

Sąd odwoławczy stwierdzając, że w sprawie wystąpiła inna okoliczność wyłączająca ściganie (art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.) wywiódł, że oskarżony został przekazany na podstawie ENA w celu wykonania wyroku w innej sprawie niż ta, która stanowi przedmiot postępowania, „nie doszło do rozszerzenia ENA”, a oskarżony „nie zrzekł się zasady specjalności i nie wyraził zgody na ściganie o przestępstwo objęte przedmiotową sprawą”. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano nadto, że „instytucja przewidziana w art. 607e § 3 pkt 7 k.p.k. winna mieć zastosowanie już na etapie postępowania przygotowawczego. Nie miał zastosowania art. 607e § 3 pkt 3 k.p.k., bowiem przesłanka ta odnosi się do wyroku, który już zapadł przed przekazaniem i podlegał wykonaniu”.

Zaprezentowane rozumowanie jest błędne, ponieważ nie uwzględnia treści art. 607e § 3 pkt 4 k.p.k. Przepis art. 607e § 1 k.p.k. stanowi, że osoby przekazanej w wyniku wykonania ENA nie można ścigać za przestępstwa inne niż te, które stanowiły podstawę przekazania, ani wykonać orzeczonych wobec niej za te przestępstwa kar pozbawienia wolności albo innych środków polegających na pozbawieniu wolności. Z art. 607e § 3 pkt 4 k.p.k. wynika jednak, że opisanego wyżej § 1 nie stosuje się, jeżeli postępowanie karne nie wiąże się ze stosowaniem wobec osoby ściganej środka polegającego na pozbawieniu wolności. W związku z tym stwierdzić trzeba, że mając na uwadze treść art. 607e § 3 pkt 4 k.p.k., mimo braku zrzeczenia się przez oskarżonego zasady specjalności, możliwe było prowadzenie postępowania o czyn z art. 209 § 1a k.k., ponieważ w sprawie tej nie stosowano wobec oskarżonego środka polegającego na pozbawieniu wolności (zob. m.in.: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., I KZP 19/10, OSNKW 2010, z. 12, poz. 103, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2010 r., V KK 222/09, Lex nr 603810 i z dnia 1 czerwca 2017 r., III KK 492/16, OSNKW 2017, z. 9, poz. 54 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2015 r., IV KK 136/15, Lex nr 1808601). Dopiero wykonanie kary pozbawienia wolności, jeśli taka zostanie prawomocnie orzeczona, wymaga zgody organu sądowego państwa wykonania nakazu, zgodnie z art. 607e § 3 pkt 8 k.p.k.

W związku z tym, że przepis art. 607e § 3 pkt 4 k.p.k. stanowi samodzielną przesłankę wyłączenia zasady specjalności należało uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W toku ponownego postępowania Sąd ten będzie zobowiązany do uwzględnienia powyższych uwag i respektowania obowiązującego prawa.